

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D., a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **H. J.**
bytem X
zastoupena JUDr. Adamem Bartoškem, LL.M., advokátem
sídlem tř. Svobody 2, Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín

za účasti: 1. EG.D, a.s.
sídlem Lidická 36, Brno

2. Ing. P. S.
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2021, č. j. KUŽL 8576/2021,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobou se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2021, č. j. KUZL 8576/2021, kterým bylo na základě odvolání podaného žalobkyní změněno rozhodnutí Obecního úřadu Strání vydané dne 30. 11. 2020, č. j. 843/20/ROZH, jímž byla podle § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, umístěna stavba „Lopeník, Bošáčky, Hetmer, kab.N“ na pozemcích p. č. 312/4, 318/2, 312/7, 312/1 a 315/1 v k. ú. Lopeník, která spočívala v rozšíření distribuční sítě NN - samostatně jištěný odvod zemním kabelem ukončený v nové přípojkové skříní umístěné na pozemku p. č. 315/1. Délka kabelového vedení bude cca 74 m.

II. Shrnutí procesního postojů žalobkyně

2. Žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť v něm není dostatečně odůvodněno správní uvážení aplikované v průběhu správního řízení. Dle žalobkyně žalovaný nezohlednil několik podstatných skutečností. Tyto skutečnosti žalobkyně následně vymezuje v rámci čtyř okruhů žalobních námitek.
3. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem, že na provedení stavby je dán veřejný zájem. Správní orgány tento závěr učinily pouze na základě toho, že stavba představuje rozšíření distribuční soustavy. Správní orgány však neprovedly dostatečnou úvahu ohledně využití takového rozšíření. Je zjevné, že přípojka má být realizovaná toliko ve prospěch jednoho vlastníka pozemku, na kterém nadto není žádná stavba. Rozšíření distribuční soustavy tak nemá žádný význam. Žalobkyně se domnívá, že vlastník pozemku zřejmě přesvědčil žadatele k realizaci stavby, není totiž jinak jasné, pro koho jiného a za jakým účelem by měla být distribuční síť rozšířena.
4. Správní orgány se pak vůbec nezabývaly tím, zda jsou napadená rozhodnutí v souladu se zásadou proporcionality, a to vzhledem k tomu, že rozhodnutími dochází k omezení vlastnického práva, jelikož je stavba povolena na cizím pozemku. Žalobkyně zdůrazňuje, že omezení vlastnického práva spočívá v tom, že na jejím pozemku budou prováděny mj. výkopové práce. Bude tak zásadním způsobem zasaženo do výkonu dosud nerušeného vlastnického práva, neboť bude omezeno současné využití pozemku (pastva ovcí). Žalobkyně rovněž poukazuje na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že v posuzované věci není dán vyvlastňovací titul. Tato skutečnost (ve spojení s absencí veřejného zájmu) měla mít za následek zrušení prvostupňového rozhodnutí. Nicméně žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil, napadené rozhodnutí je tedy rovněž vnitřně rozporné.
5. Dále žalobkyně namítá, že žadatel nemá žádný právní titul k užívání jejích pozemků. Dle žalobkyně je třeba aplikovat nejdříve předpisy soukromého práva. Zřízení věcného

břemena předpokládá smluvní vztah. Ke zřízení věcného břemena na základě rozhodnutí je možné přistoupit pouze v případě, kdy nelze dohody dosáhnout. Napadené rozhodnutí tak předjímá rozhodnutí v soukromoprávní oblasti a omezuje zásadním způsobem žalobkyni na výkonu jejích práv. Pokud by totiž žadatel provedl stavbu a neměl k dispozici právní titul k užívání pozemků, byla by žalobkyně značně oslabena v následném řízení o zřízení věcného břemena. Žalobkyně dodává, že se správní orgány rovněž vůbec nezabývaly otázkou možnosti alternativní cesty vedení distribuční soustavy tak, aby se jednalo o menší zásah do vlastnických práv.

6. Konečně pak nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívá dle žalobkyně rovněž v tom, že žalovaný pouze obecně konstatoval, že stavba je v souladu s územním plánem, aniž by se tím dostatečně zabýval. Žalobkyně však se závěrem žalovaného nesouhlasí, neboť dle územního plánu nelze na daném místě žádnou stavbu provést.
7. Ze shora uvedených důvodů žalobkyně navrhuje, aby zdejší soud napadené i jemu předcházející rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji setrvala po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

8. Dle žalovaného je v posuzované věci stěžejní, že se jedná o stavbu distribuční soustavy. Pro stavbu distribuční soustavy je totiž zákonem č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), stanoven účel vyvlastnění. Souhlas vlastníka pozemku tak není stavebním zákonem vyžadován. Naplnění konkrétních podmínek pro omezení vlastnického práva k pozemkům (tedy mj. existenci veřejného zájmu, proporcionalitu zásahu do vlastnického práva či existenci právního titulu k užívání cizího pozemku) je posuzováno ve vyvlastňovacím řízení, nikoli v územním řízení. V tom stavební úřad zkoumá pouze to, zda zákon vyvlastnění pozemku připouští.
9. K namítanému hledání alternativních řešení žalovaný uvádí, že stavební úřad je vázán záměrem žadatele a nemůže do něj přímo zasahovat. Sám žadatel musí vyhodnotit vhodný způsob rozšíření distribuční soustavy.
10. Žalovaný soulad stavby s územním plánem v napadeném rozhodnutí posoudil. Poukazuje rovněž na stanovisko úřadu územního plánování. Dále pak blíže vymezuje obsah územního plánu, přičemž má za to, že stavba je s ním v souladu. Žalovaný proto navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou; na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Shrnutí obsahu vyjádření osob zúčastněných na řízení

11. První osoba zúčastněná na řízení se zcela ztotožňuje se závěry správních orgánů. Poukázala rovněž na to, že dané závěry jsou zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Žalobní námitky považuje za účelové a nedostatečně odůvodněné. Jako provozovatelka distribuční soustavy pak potřebu zřízení stavby podrobněji odůvodňuje.
12. Druhá osoba zúčastněná na řízení právo na podání vyjádření nevyužila.

IV. Posouzení věci

13. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s. ř. s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
14. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 s. ř. s.
15. Žalobkyně vymezila v podané žalobě námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, se kterou je zdejší soud povinen vypořádat se přednostně, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností či vad předcházejícího správního řízení. Konkrétně žalobkyně namítá nedostatečnost správního uvážení, a to v zásadě ve všech směrech, ve kterých vymezila okruhy žalobních námitek, tj. 1) „Veřejný zájem“, 2) „Rozpor se zásadou proporcionality“, 3) „Absence právního titulu k užívání“ a 4) „Soulad s územním plánem“.
16. Vzhledem k prvním třem okruhům žalobních námitek nicméně zdejší soud dospěl k závěru, že žalobkyně klade na územní rozhodnutí vyšší nároky než samotný zákon, což zřejmě vyplývá z nepochopení předmětu řízení, jehož výsledkem jsou napadená rozhodnutí. S ohledem na předmět řízení se totiž správní orgány způsobem, jaký si žalobkyně představuje, danými skutečnostmi nezabývají a zabývat ani nemohou. Ostatně žalovaný to žalobkyni v napadeném rozhodnutí dle zdejšího soudu dostatečně vysvětlil. Námitka nepřezkoumatelnosti tak není důvodná.
17. Zdejší soud se neztotožnil ani s argumentem žalobkyně, že žalovaný pouze obecně konstatoval, že stavba je v souladu s územním plánem, tedy že daný soulad posoudil nedostatečně. Žalovaný (na str. 5 – 6 napadeného rozhodnutí) nejdříve poukázal na souhrnnou technickou zprávu (součást dokumentace k žádosti o vydání územního rozhodnutí), která konstatuje soulad s územním plánem. Dále poukázal na koordinované stanovisko Městského úřadu Uherský Brod, odboru stavebního úřadu (úřad územního plánování) ze dne 13. 5. 2020, č. j. OZP/1291/20Mik, které rovněž konstatuje soulad s územním plánem. Konečně pak sám žalovaný relevantní obsah územního plánu shrnul, přičemž dospěl k závěru, že liniová energetická stavba zemního kabelového vedení je stavbou technické infrastruktury slučitelnou s hlavním využitím ploch, je v souladu s přípustným využitím ploch a je v souladu se zájmy ochrany přírody a krajiny (zde odkázal na souhlas Agentury ochrany přírody a krajiny ČR). Vzhledem k tomu, že žalobkyně nevymezila v podaném odvolání žádnou, ani obecnou námitku nesouladu stavby s územním plánem, má zdejší soud za to, že se žalovaný danou problematikou zabýval dostatečně. Ostatně ani v žalobě neuvedla žalobkyně, v čem konkrétně nesoulad s územním plánem spočívá, resp. na uvedenou argumentaci žalovaného vůbec nereagovala. Ani v tomto ohledu tak není námitka nepřezkoumatelnosti důvodná.
18. V posuzované věci jde především o to, jakým způsobem má stavební úřad postupovat v územním řízení v situaci, kdy žadatel, který není vlastníkem pozemku, na kterém se má požadovaný záměr uskutečnit, sice nepředložil souhlas vlastníka, nicméně pro stavební záměr je dán účel vyvlastnění.
19. Podle § 184a odst. 1 stavebního zákona není-li žadatel vlastníkem pozemku nebo stavby a není-li oprávněn ze služebnosti nebo z práva stavby požadovaný stavební záměr nebo

opatření uskutečnit, dokládá souhlas vlastníka pozemku nebo stavby. Není-li žadatel o povolení změny dokončené stavby jejím vlastníkem, dokládá souhlas vlastníka stavby. K žádosti o povolení změny dokončené stavby v bytovém spoluvlastnictví vlastník jednotky dokládá souhlas společenství vlastníků, nebo správce, pokud společenství vlastníků nevzniklo.

20. Podle § 184a odst. 3 téhož zákona se souhlas nedokládá, je-li pro získání potřebných práv k pozemku nebo stavbě pro požadovaný stavební záměr nebo opatření stanoven účel vyvlastnění zákonem.
21. Podle § 3 odst. 1 věty první zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), je vyvlastnění přípustné jen pro účel vyvlastnění stanovený zvláštním zákonem a jen jestliže veřejný zájem na dosažení tohoto účelu převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného.
22. Podle § 4 odst. 2 téhož zákona musí být veřejný zájem prokázán ve vyvlastňovacím řízení.
23. Podle § 2 odst. 2 písm. a) bodu 1. energetického zákona se distribuční soustavou v energetice pro účely tohoto zákona rozumí vzájemně propojený soubor vedení a zařízení o napětí 110 kV, s výjimkou vybraných vedení a zařízení o napětí 110 kV, která jsou součástí přenosové soustavy, a vedení a zařízení o napětí 0,4/0,23 kV, 1,5 kV, 3 kV, 6 kV, 10 kV, 22 kV, 25 kV nebo 35 kV provozovaný držitelem licence na distribuci elektřiny a sloužící k zajištění distribuce elektřiny na vymezeném území České republiky, včetně systémů měřicí, ochranné, řídicí, zabezpečovací, informační a telekomunikační techniky včetně elektrických přípojek ve vlastnictví provozovatele distribuční soustavy; distribuční soustava je zřizována a provozována ve veřejném zájmu.
24. Podle § 3 odst. 2 téhož zákona se přenos elektřiny, přeprava plynu, distribuce elektřiny a distribuce plynu, uskladňování plynu, výroba a rozvod tepelné energie uskutečňují ve veřejném zájmu. Pro provádění stavby sloužící k vyvedení výkonu z výroby elektřiny zřizované a provozované ve veřejném zájmu nebo stavby, která je součástí přenosové soustavy, přepravní soustavy, distribuční soustavy, zásobníku plynu, rozvodného tepelného zařízení nebo zdroje tepelné energie připojeného k rozvodnému tepelnému zařízení, lze vlastnické právo ke stavbě, pozemku a zařízení vyvlastnit podle zákona o vyvlastnění.
25. Podle § 25 odst. 4 téhož zákona je provozovatel distribuční soustavy povinen zřídit věčné břemeno umožňující využití cizí nemovitosti nebo její části pro účely uvedené v odstavci 3 písm. e), a to smluvně s vlastníkem nemovitosti; v případě, že vlastník není znám nebo určen nebo proto, že je prokazatelně nedosažitelný nebo nečinný nebo nedošlo k dohodě s ním a jsou-li dány podmínky pro omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě podle zvláštního právního předpisu, vydá příslušný vyvlastňovací úřad na návrh příslušného provozovatele distribuční soustavy rozhodnutí o zřízení věcného břemene umožňujícího využití této nemovitosti nebo její části. To platí i v případě, kdy je stavba, pro kterou se právo vyvlastňuje, zřizována nebo již byla zřízena a zřízení věcného břemene nezmařil provozovatel distribuční soustavy.
26. Podle § 25 odst. 3 písm. e) téhož zákona má provozovatel distribuční soustavy právo v souladu se zvláštním právním předpisem zřizovat a provozovat na cizích nemovitostech zařízení distribuční soustavy, přetínat tyto nemovitosti vodiči a umísťovat v nich vedení.

27. NSS již dříve vysvětlil, že v územním řízení je nutné pouze posoudit, zda je teoreticky možné vyvlastnit pozemek, k němuž žadatel o vydání územního rozhodnutí nemá žádný majetkoprávní titul. Jednotlivé podmínky pro vyvlastnění se posuzují v samostatném řízení o vyvlastnění. NSS konkrétně uvedl, že „žadatel o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby musí disponovat majetkoprávním titulem, popřípadě dokladem či smlouvou prokazujícími, že na příslušných pozemcích může stavět. To není potřeba, pokud lze pozemek nebo stavbu vyvlastnit. O vyvlastnění však není rozhodováno v územním řízení, ale je o něm zahajováno samostatné vyvlastňovací řízení (srov. § 18 zákona o vyvlastnění). Pro účely územního řízení a aplikace § 86 odst. 3 část věty za středníkem stavebního zákona je tak pouze třeba posoudit předběžnou otázku, zda teoreticky lze pozemek, k němuž žadatel nemá majetkoprávní titul ani souhlas vlastníka, vyvlastnit. O takové předběžné otázce si přitom stavební úřad v územním řízení může v souladu s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu sám učinit úsudek, čímž ovšem není nikterak předjímán výsledek případného vyvlastňovacího řízení. V otázce předběžného posouzení, zda lze pozemek nebo stavbu vyvlastnit, je pro stavební úřad v územním řízení rozhodné zejména znění § 170 stavebního zákona a zde uvedené účely, pro které lze k vyvlastnění přistoupit. Zda je skutečně dán veřejný zájem na dosažení takového účelu a zda jsou naplněny ostatní v zákoně o vyvlastnění uvedené podmínky, ovšem není třeba v územním řízení zvláště zkoumat, neboť to není jeho předmětem. [...] S ohledem na shora uvedené lze uzavřít, že krajský soud nepochybil, když se odmítl zabývat tím, zda byl v územním řízení prokázán veřejný zájem, a když zcela správně konstatoval, že otázka veřejného zájmu na realizaci stavby nebyla (a neměla být) předmětem posuzování žádosti osoby zúčastněné na řízení o vydání územního rozhodnutí. Taková otázka naopak bude stěžejní v řízení o vyvlastnění“ (rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2016, čj. 2 As 21/2016-83, body 33 a 35). To ostatně vyplývá z již výše uvedeného § 4 odst. 2 zákona o vyvlastnění.
28. Stavební úřad tak v územním řízení učiní pouze předběžnou úvahu o možném vyvlastnění, která nemá vliv na samotné vyvlastňovací řízení podle zákona o vyvlastnění. Tato předběžná úvaha spočívá ve zjišťování, zda existuje účel vyvlastnění, tedy titul, na jehož základě by mohl být určitý pozemek vyvlastněn (první podmínka vyvlastnění dle zákona o vyvlastnění). Účely vyvlastnění pak nejsou vyčerpány § 170 stavebního zákona. Důvodová zpráva ke stavebnímu zákonu uvádí, že ve stavebním zákoně se „specifikují pouze účely vyvlastnění, které souvisí s uskutečňováním staveb a jiných opatření v území na základě a podle stavebního zákona. Jiné, specifické účely vyvlastnění, obsahují zvláštní zákony (např. zákon o pozemních komunikacích, o ochraně přírody a krajiny, o státní památkové péči, o vodách)“. A na tuto úpravu navazuje právě výše uvedený § 3 zákona o vyvlastnění. Jedním z těchto zvláštních zákonů je rovněž energetický zákon, viz § 3 odst. 2 energetického zákona, dle kterého lze pro stavbu, která je součástí distribuční soustavy, vlastnické právo k pozemku vyvlastnit podle zákona o vyvlastnění.
29. Podrobnější úprava daného postupu je pak stanovena v § 25 odst. 3 písm. e) a § 25 odst. 4 energetického zákona. NSS k těmto ustanovením v rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 6 As 231/2016 – 40, uvedl, že „ustanovení (§ 25 odst. 3 písm. e/ energetického zákona, pozn. zdejšího soudu) zakotvuje právo provozovatele distribuční soustavy zřizovat a provozovat na cizích nemovitostech zařízení distribuční soustavy za podmínek stanovených zvláštním zákonem. Tímto zvláštním zákonem je stavební zákon, provozovatel distribuční soustavy musí pro realizaci citovaného oprávnění nejprve splnit podmínky stavebního zákona, tedy zejména dosáhnout vydání územního rozhodnutí či stavebního povolení (je-li jich dle stavebního zákona

třeba). Jedná se však toliko o veřejnoprávní podmínky, které musí provozovatel distribuční soustavy pro realizaci požadovaného záměru splnit. K tomu, aby provozovatel distribuční soustavy získal právo zřídit na cizí nemovitosti zařízení distribuční soustavy nebo ji např. přetrnul vodičem, nepostačuje samotný energetický zákon a rozhodnutí provozovatele distribuční soustavy, ale je třeba získat příslušný soukromoprávní titul (srov. též Eichlerová, K. Energetický zákon: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2016). Tím bude typicky smlouva s vlastníkem pozemku nebo rozhodnutí o omezení vlastnického práva dle zákona o vyvlastnění. (...) Energetický zákon upřednostňuje dohodu provozovatele distribuční soustavy a vlastníka dotčené nemovitosti. Teprve pokud není dosažení dohody z objektivních příčin možné, může provozovatel distribuční soustavy přistoupit k podání návrhu na zřízení věcného břemene u příslušného vyvlastňovacího úřadu. Vyvlastňovací úřad v takto zahájeném řízení zkoumá, zda jsou splněny podmínky pro omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě dle zákona o vyvlastnění. (...) V projednávané věci je tedy rozhodující, zda se v posuzovaném případě jedná o stavbu distribuční soustavy ve smyslu energetického zákona. Zkoumat konkrétní podmínky pro omezení vlastnického práva k pozemku dle § 3 – 5 zákona o vyvlastnění nepřísluší stavebnímu úřadu v územním řízení, ale vyvlastňovacímu úřadu v následném řízení vedeném dle zákona o vyvlastnění“.

30. Stejně tak v nyní posuzované věci je rozhodující, že se jedná o stavbu distribuční soustavy, jak správně v napadeném rozhodnutí uvedl žalovaný. Nelze tak přisvědčit námitce žalobkyně, že mělo být v územním řízení posuzováno, zda je dán na provedení stavby veřejný zájem. Žalobkyně přitom závěr, že se jedná o stavbu distribuční soustavy, nerozpорије. Setrvává pouze na tvrzení, že takové rozšíření distribuční soustavy není ve veřejném zájmu, neboť je ku prospěchu pouze jednoho vlastníka pozemku. I pokud by však zdejší soud připustil, že tomu tak je, nemělo by to na zákonnost napadených rozhodnutí vliv, neboť jak již bylo opakovaně uvedeno, v územním řízení posuzuje stavební úřad pouze to, zda lze pozemek vyvlastnit. K tvrzení žalobkyně, že žalovaný dospěl v napadeném rozhodnutí k závěru, že není dán vyvlastňovací titul, lze dodat, že takové tvrzení je účelově vytrženo z kontextu, neboť žalovaný pouze uvedl, že v posuzované věci není dán vyvlastňovací titul dle stavebního zákona, přičemž následně dospěl k závěru, že vyvlastňovací titul je dán dle energetického zákona.
31. Stejně tak se ve vyvlastňovacím řízení posuzuje, zda bude vyvlastnění provedeno jen v takovém rozsahu, který je nezbytný k dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem (zásada proporcionality), viz § 4 odst. 1 zákona o vyvlastnění. V tomto ohledu lze potom odkázat na rozsudek NSS ze dne 8. 10. 2020, č. j. 6 As 171/2020 – 66, dle kterého „územní rozhodnutí je výsledkem územního řízení, které správní orgán v souladu s dispoziční zásadou zahájí k žádosti o vydání územního rozhodnutí a v rozsahu této žádosti posuzuje soulad záměru s cíli a úkoly územního plánování. Předmětem územního řízení je tedy pouze záměr v podobě, jak jej určil žadatel; není zde prostor pro posouzení případných alternativ či variantních řešení, která žadatel nenavrhl. Územní rozhodnutí tak stanoví, že umístění posuzované stavby ve schválené podobě je možné, nevylučuje však, že by bylo možno je povolit i v podobě jiné, třeba i z různých hledisek vhodnější. (...) Ani existence pravomocného územního rozhodnutí tedy nezabývá vyvlastňovací úřad povinnosti posoudit, zda je možno účelu vyvlastnění dosáhnout jiným způsobem, bez dopadu do práv vyvlastňovaného a dalších osob, nebo s dopady menšími“. Výše uvedené je přitom rovněž odpovědí na námitku žalobkyně, že se správní orgány měly zabývat otázkou možnosti alternativní cesty vedení distribuční soustavy.

32. Na místě pak nejsou ani obavy žalobkyně, že její pozemky budou užívány třetí osobou bez právního titulu, neboť k provedení stavby na cizím pozemku je třeba současně disponovat pravomocným územním rozhodnutím a soukromoprávním titulem (dohoda o zřízení věcného břemena či rozhodnutí o omezení vlastnického práva). V případě absence soukromoprávního titulu nelze stavbu provést, jelikož by se jednalo o stavbu neoprávněnou. Vlastník pozemku by se mohl domáhat odstranění takové stavby prostředky soukromého práva a popř. i náhrady škody (včetně případného návrhu na vydání předběžného opatření, kterým by bylo stavebníkovi uloženo nepokračovat v realizaci stavby). Takové porušení soukromoprávních předpisů žadatelem by nemělo žádný vliv na vyvlastňovací řízení, ve kterém by vyvlastňovací úřad postupoval stále stejným způsobem, tj. posoudil by podmínky pro vyvlastnění. Zdejší soud se tak neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť předjímá rozhodnutí v soukromoprávní oblasti.
33. Žalobkyně pak rovněž namítala, že stavbu nelze na dotčených plochách dle územního plánu provést. Toto obecné tvrzení však nijak dále nerozvinula, tedy není zřejmé, z jakého důvodu tento názor zastává. Zdejší soud se naopak ztotožnil s žalovaným, neboť v územním plánu neshledal žádnou překážku pro provedení stavby.
34. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec žalobních bodů nezjistil ani vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Žalobu tedy jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

35. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána. Osobám na řízení zúčastněným soud neuložil žádnou povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim nějaké náklady vznikly, a proto soud rozhodl tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 26.1.2023

Petr Šebek v.r.
předseda senátu